

ЕДИЦИЈА
УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

ЕДИЦИЈА
УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ
ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ

Публикација је реализована у оквиру пројекта
4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Руководилац пројекта
Весна Илић

Издавач
Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

Уредник
Весна Илић, директор

Илустрација на корицама
Анђела Веселиновић

Дизајн корица
Димитрије Стајић

Прелом
Небојша Крстић

Технички консултант
Марко Серафимовић

Редакција
Надица Стојановић, дипломирани библиотекар
Јадранка Јовић, дипломирани библиотекар
Димитрије Стајић, дипломирани библиотекар
Драгана Маринковић, дипломирани библиотекар
Ана Маринковић, дипломирани библиотекар
Александра Самокал Јовановић, дипломирани библиотекар
Сунчица Здравковић, дипломирани библиотекар
Катарина Станковић, књижничар
Марија Југовић, дипломирани библиотекар

Штампа
SVEN

Тираж
70 примерака

ISBN-978-86-80844-21-3

Књига је одштампана захваљујући помоћи Министарства културе и информисања
Републике Србије и Скупштине града Лесковца.

**УМЕТНИК ИЗ
ШКОЛСКЕ КЛУПЕ**

Љубав ме покреће

Уместо увода

Утицај читања веома је значајан за развој деце и младих, јер се њиме шире хоризонти, обогаћује речник, стичу нова знања и вештине. Кроз радионице, конкурсе и дружења са писцима у оквиру Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ шири се спектар интересовања деце и омладине и развија њихова креативност и индивидуалност.

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу је кроз организацију прва три Фестивала дечјег стваралаштва тежила ка томе да направи добар однос између деце и младих у Јабланичком округу и наше установе. Међутим, на конкурсе сва три Фестивала стигли су радови из свих крајева Републике Србије, али и из држава у окружењу.

Ове године(,) Фестивал је организован са циљем да се деца и млади подстакну на стваралаштво, да увиде значај читања и књиге, као и да овладају модерним дигиталним технологијама. Фестивал је окупио око хиљаду деце и младих из Србије, Црне Горе, Босне и Херцеговине, Републике Српске.

Захваљујем се Министарству културе и информисања РС и граду Лесковцу који су препознали значај одржавања још једног Фестивала. Хвала компанији „Дунав осигурање“ која другу годину заредом пружа подршку у реализацији Фестивала. Хвала свим људима добре воље који учествују и дају свој допринос, а заузврат траже само прегршт радости за децу и младе. Хвала школама и наставном кадру који мотивишу своје ученике на рад и стваралаштво. Хвала писцима који се друже са нашим најмлађим суграђанима градећи дивне мостове од лепих речи које им упућују. Хвала жирију који се труди да награде оду у праве руке. Хвала тиму библиотекара који улаже напоре да Фестивал из године у годину буде иновативнији и занимљивији. И велико хвала драгој деци која нас својим радовима и коментарима

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

одушеве, насмеју, али и натерају да се замислимо над неким важним темама.

Драга децо, желим вам да будете још креативнији и надахнутији.

До новог сусрета, нека нас све заједно покреће љубав!

Весна Илић, директор

**РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА
И
ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА**

Извештај жирија са литерарног конкурса

Одлуку о најуспешнијим радовима донео је жири у саставу: мр Биљана Мичић, књижевни критичар и есејист, преседник жирија; Александра Крстић, библиотекар Народне библиотеке „Десанка Максимовић“ у Власотинцу и Јадранка Јовић, библиотекар Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу.

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу четврту годину за редом организује својеврсну смотру стваралаштва деце и младих „Уметник из школске клупе“, подстичући њихов креативни дух, машту, имагинацију, жељу да на уметнички начин изразе своја осећања, своје жеље, мисли и стремљења. Велики број радова пристиглих на литерарни конкурс из земље и окружења сведочи о томе да у многим школским клупама седе млади људи који воле писану реч, који интензивно доживљавају свет и желе да о том доживљају света стваралачки проговоре.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Жири у саставу Биљана Мичић, Јадранка Јовић и Александра Крстић имао је дивно задужење да прочита пристигле радове, али и тежак задатак да од близу три стотине прилога одабере оне најбоље. Било је емотивно, забавно и подстицајно наћи се у свету који су нам подарили млади ствараоци, тим пре што је тема била јако инспиративна – *Љубав ме покреће*. Стихови, прозни радови, приче, бајке, дирљиве лирске исповести сведоче о непрегледном пространству дечје маште, о силини и дубини емоција, о племенитости мисли младих стваралаца која тежи лепшем, бољем и хуманијем свету.

РЕЗУЛТАТИ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ у оквиру 4. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“	
Основна школа Ученици од I до IV разреда	Трећа награда Искра Ђуришић VIII/2 ОШ „Јован Јовановић Змај“, Смедерево
Прва награда Српа Јовић II/1 ОШ „Стефан Немања“, Ниш	Похвале Данило Стаменковић VIII/1 ОШ „Бранко Радичевић“, Врање
Друга награда Вукашин Ђорђевић III/2 ОШ „8. октобар“, Власотинце	Милица Фајфрић VI разред ОШ „Вук Караџић“, Адашевци (Општина Шидл)
Трећа награда Богдан Ђорђевић IV/1 ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	Ученици средњих школа
Похвале Маша Митић III/2 ОШ „Коста Абрашевић“, Ресник	Прва награда Ирина Стефановић III/3 Филолошка гимназија, Београд
Лена Милић IV/1 ОШ „Живадин Апостоловић“, Трстеник	Друга награда Невена Мишић IV/6 Филолошка гимназија, Београд
Основна школа Ученици од V до VIII разреда	Трећа награда Нина Ранитовић Ф2/3 Медицинска школа на Звездари, Београд
Прва награда Андреј Јовић VIII/1 ОШ „Бранко Радичевић“, Врање	Похвале Милица Алић IV/3 Хемијско-технолошка школа „Божидар Ђорђевић Кукар“, Лесковац
Друга награда Јована Глишић VII/3 ОШ „Стефан Немања“, Ниш	Сашка Спасовски IV/6 Филолошка гимназија, Београд

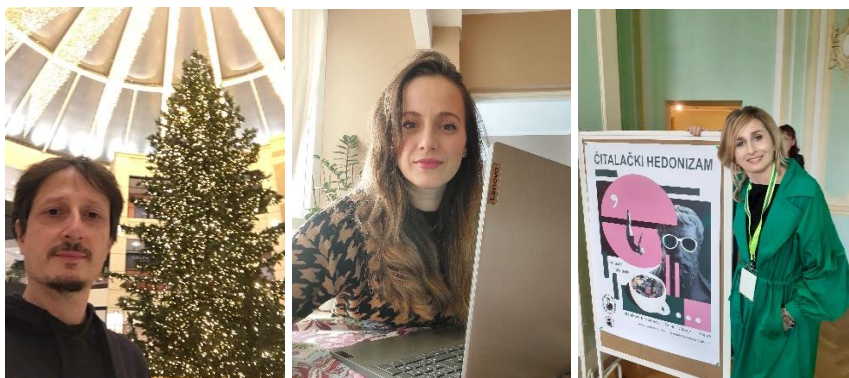
Најмлађи уметници из школске клупе (основци од првог до четвртог разреда) превасходно у форми стихова пишу о љубави према породици, другарима, школи, према књизи, љубимцима и природи. У старијој узрасној категорији (од петог до осмог разреда) преплићу се стихови и проза, а дечји радови сведоче о љубави према музици, плесу, путовањима, спорту, књигама, према симпатији, ближњима и према онима којих више нема. Поетски и прозни радови средњошколаца доносе мисли о подстицајној сили љубави, о емпатији, о значају хуманости и алтруизма, о љубави као вечитој инспирацији у уметности и у животу.

Жири је бирао радове који су се издвојили оригиналношћу, инвенцијом, имагинацијом, богатством језика и упечатљивом поруком. Међутим, сваки од радова које смо пажљиво и са радошћу прочитале диван је, светлуцави камичак у мозаику овогодишњег стваралаштва деце и младих који, у складу са темом, покреће и шири љубав, буди наду, изазива понос и продубљује истинско поверење које имамо у наше младе ствараоце.

Биљана Мичић, председник жирија

Извештај жирија са видео-конкурса о омиљеној књизи

Одлуку о најуспешнијим радовима донео је жири у саставу: Мирослав Лакобрија, професор на Академији за естетику и козметологију „Purity“ (филмска маска), председник жирија; Тања Крсмарић, глумица у Народном позоришту у Лесковцу и Ана Цветановић, библиотекар Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу.

РЕЗУЛТАТИ ВИДЕО-КОНКУРСА (ТРЕЛЕРА) О ОМИЉЕНОЈ КЊИЗИ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЂЕ“
у оквиру 4. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Основна школа Ученици од I до IV разреда	Друга награда „Загрти Месећ“ Јована Глицић VI/3 ОШ „Стефан Немања“, Нити
Прва награда „Три прасета“ Браће Грим Јакша Булић I/1 ОШ „Вук Караџић“, Кладово	Трећа награда „Ноћна школа“ Анђела Танић VII/3 ОШ „8. септембар“, Пирот
Друга награда „Гримове бајке“ Ученици I/3 разреда ОШ „Петар Петровић Његош“, Врбас	Ученици средњих школа
Трећа награда „Пипи Дуга Чарапа“ Софија Матић I/2 ОШ „Бошко Палковљевић Пинки“, Сремска Митровица	Прва награда „Злочин и казна“ Катарина Кркић III/3 Гимназија, Вуптрија
Основна школа Ученици од V до VIII разреда	Друга награда „Цвеће зла“ Ученици IV разреда Гимназија „Свети Сава“, Пожега
Прва награда „Ратови звезда“ Немања Матијевић VIII разред ОШ „Душан Јерковић“, Уженице	Трећа награда „Љубав“ Анђела Алексић А24 (II разред) Архитектонска техничка школа, Београд

Врло интересно да је већина трејлера углавном жанровски обојена. Деца која се већ од основне школе наоружавају објективима, кроз игру стварају слике у које убацују оне јунаке које воле... Трејлер инспирисан књигом је врло занимљив задатак за сваког од нас, али поготову за децу која када почну да размишљају како то све може да се изведе уз помоћ јефтиних технологија које имају на располагању, њих који су и глумци, занимљиви наратори али и који сами изводе своје визуелне и специјалне ефекте и анимације то добија још на додатној тежини.

Мирослав Лакобрија, председник жирија

Извештај жирија са ликовног конкурса

Одлуку о најуспешнијим радовима донео је жири у саставу: мр сликарства Иван Хаџи Танчић, професор стручних предмета у Школи за текстил и дизајн у Лесковцу, председник жирија; Дрита Шаиновић, библиотекар у Општинској библиотеци „Петар Петровић Његош“ у Медвеђи и др Зоран Ракић, библиотекар Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу.

На дечји ликовни конкурс под називом „Љубав ме покреће“ у оквиру 4. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ који је организовала Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу пристигао је велики број радова. Одмах по отварању пошиљки из свих крајева земље испред нас се одједном створио прави ватромет линија, облика и боја.

Требало је изабрати дванаест за нијансу бољих радова који се издвајају својим ликовним вредностима и оригиналношћу. Захваљујући колегама Дрити Шаиновић и др Зорану Ракићу и њиховом посвећеном раду и пажљивом сагледавању свих детаља, жирирање је протекло у пријатној радној атмосфери.

Љубав је унутрашња законитост уметности а сада смо видели којом силином она покреће машту и осећања младих уметника. Спонтано и не марећи за ограничења, они су кроз разиграну мисаоност, ведрину и ширину задате теме успешно представили универзалну идеју љубави.

Радови су спој личног и заједничког залагања ученика и њихових ментора који су им дали праве смернице и на тај начин их подстакли да створе, за свој узраст, оригинална дела. Заједно су послали поруку: „Ту смо, учимо, стварамо.“

На радовима су најчешће представљени портрети девојчица и дечака у малим и великим свакодневним стварима, које им уливају сигурност, осећај вољености и припадности. Можемо да осетимо да су им срца испуњена љубављу према породици и другарима али и према својој школи и књигама. Видели смо и несвакидашње концепте где се већи број цртежа нашао на великом плавом авиону од папира или у специјално осмишљеној књизи у којој су залепљени радови целе групе предшколаца. Други су нас кроз

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

асоцијације на познате бајке водили кроз свет маште, фантазије и нестварног. Радови одишу радошћу какву само дете може да покаже. Употреба мноштва техника и врста боја дали су могућност за разноврсне ликовне експерименте.

Из свега овога закључујемо да ће љубав и даље да нас покреће и да нас очекује још много маштовитих радова у годинама које следе.

Мр Иван Хаџи – Танчић, председник жирија

Јана Стојановић „Школа за текстил и дизајн“ Лесковац

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА

Прва награда: Николина Атанасковић
ПУ „Полетарац“, Оџаци

Друга награда: Ивана Шпановић
ПУ „Стоногица“, Сремска Митровица

Трећа награда: Зоја Ђорђевић
ПУ „Дечји дани“, Стари Град, Вртић „Вила“

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ПУ „Дечји дани“ вртић „Дамбо“, Београд

ПУ „Дечји дани“, вртић „Скадарлија“, Београд

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Прва награда: Марија Гарић III/1,
ОШ „Растко Немањић – Св. Сава“, Нова Пазова

Љубав ме покреће

Док сам се враћала из школе, погледала сам у небо. Видела сам разне птице, али једна је била јако лепа. Та птица није имала пријатеље. Била је јако тужна. Стајала је сама на једној грани.

- Зашто си тужна, птицо? – питала сам је.
- Немам пријатеље – тихо ми је одговорила.
- То није тачно! Ја сам ти пријатељ.
- Стварно?
- О, да, јесам. Ја сам твој пријатељ – уверавала сам птицу.
- Стварно, стварно, стварно?
- Да.

Радује ме то – осмехнула се птица.

Чудно је то што птица говори.

- Ја сам Срна.
- Ја сам Птица која испуњава жеље и храни се осмехом.
- Стварно? То је јако лепо.
- Да.
- Могу ли да зажелим жељу својих другова?
- Наравно. Бити несебичан је прави дар.
- Моја другарица Сенка је тужна јер су је избацили са балета.
- Стварно је тужна?
- Да. Можеш ли да испуниш ту жељу да се врати на балет?
- Наравно.

Птица је зажмурила. Неколико минута касније отворила је очи.

- Жеља ће се испунити сутра ујутру. Али запамти, имаш право само на четири жеље. А кад испуниш те четири жеље, ја ћу нестати.

- Обећавам да ћу водити рачуна о томе. А сада да се вратимо жељама. И за моје две другарице Неду и Данку, молим те, исто испуни да иду на гимнастику.

- Важи.

Птица је поново зажмурила. Неколико минута касније се осмехнула и отворила очи.

- Жеља ће се и њима испунити сутра ујутру.

- Хвала ти, Птицо - осмехнула сам се.

- Запамти још једну ствар. Никоме не говори за мене.

Нисам издржала да одмах не кажем другарицама да ће им се испунити жеље, али сам тајну своје другарице птице вешто сакрила. После школе отишла сам код своје Птице.

- Здраво, Птицо.

- Здраво, Срно. Знаш, пре него што искористиш и четврту жељу, не желим да одем од тебе.

- Ни ја не желим да идеш.

- Имам идеју! Ако се стално будеш осмехивала, ја ћу се хранити твојим осмехом и моћи ћу да останем са тобом.

- Сјајна идеја!

Ко каже да се осмехом не може победите све? Ја сам своју Птицу сакрила у свом осмеху и тако смо живеле заједно са пуно среће и осмеха. Љубав ме покреће да чиним чуда.

Прва награда: Срна Јовић III/1
ОШ “Стефан Немања” Ниш

Друга награда: Миа Ђорђевић 1/4
ОШ „Дубрава“, Књажевац

Трећа награда: Нађа Дубоњац II/3
ОШ „Свети Сава“, Младеновац

Љубав ме покреће

Љубави има разних,
правих и пролазних,
па кад човек воли
може у грудима да заболи.

Зато увек волим књигу!
Она ми не задаје бригу.
Књига ми увек улепша дан,
уз њу никад нисам сам.

Док редове читам
за време не питам!
Мислима одем у свет нови,
речи постају брод што плови.

Свака књига је авантура нова
сачињена од веселих слова.
Са првом страном пустоловина креће,
то је љубав која ме покреће!

Друга награда: Вукашин Ђорђевић III/2
ОШ „8. октобар“, Власотинце

Љубав ме покреће

Има једна мала књига
Која има триста брига.
Како да у мојој дечијој глави
Траг знања, среће и љубави остави.

Да кроз њене мудрости и знања
Лакше пребродим сва тешка стања.
Несрећни тренуци и разочарења
Нестаће уз њу истог трена.

Књига је мој најбољи друг
Љубав према њој ме покреће
Са њом путујем на север и југ
Са њом ми радост у срце слеће.

Знам да књига тугује када је сама,
полица јој смета, душа јој се слама.
Прићи ћу јој с љубављу, одбити ме неће
љубав према њој храбри ме и покреће.

Трећа награда: Бојан Ђорђевић IV/1
ОШ „Светозар Марковић“ Лесковац

ПОХВАЉЕНИ
ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Љубав ме покреће

Љубав је реч од пет слова
која спаја срца нова,
сваког јутра она нас буди,
ко нежни лептир слети на груди.

Љубав према мами, љубав према тати,
љубав према секи, а највише бати.
Подршка је велика, подршка је права
породица моја, снажна попут лава.

Кад је нешто тешко, кад су ружни снови,
знам да имам неког мој страх да улови.
Мене љубав покреће, она ми је све,
породица моја испуниће сне.

Маша Митић III/2
ОШ „Коста Абрашевић”, Ресник

Љубав ме покреће

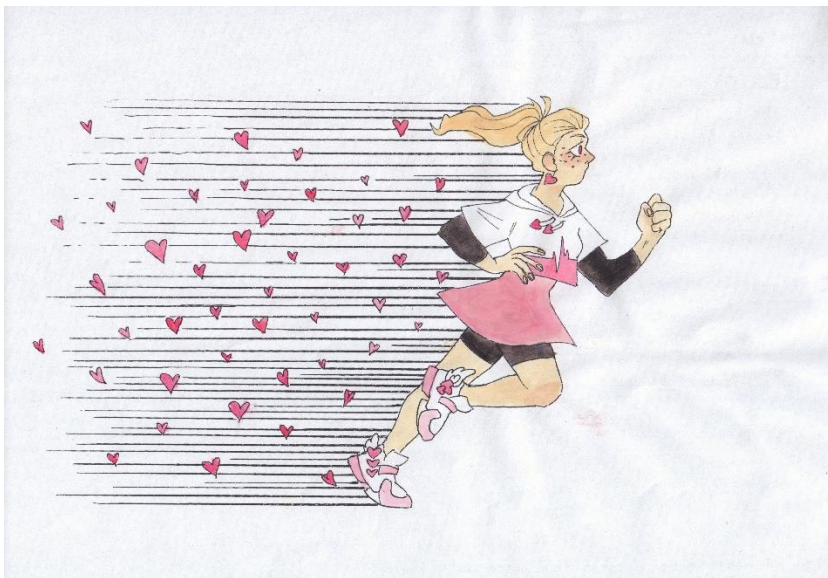
Свако срце љубав покреће,
без љубави живот је туга,
нико не воли да је сам
несрећан је онај који нема друга.

Ластавице мале лете у пару
Јелен срну на пашњаку прати,
Отворите људи срца ваша
Можда вам љубав у њих сврати.

Љубав према мами и тати,
Малој сестри или великом бати
Пресрећна сам, могу да полетим
Кад нова љубав у моје срце сврати.

Љубав људе чини бољим
Љубав побеђује све ратове на свету,
Позивам све државнике моћне
Уз помоћ љубави излечите планету.

Лена Милић IV/1
ОШ „Живадин Апостоловић”, Трстеник

Аврамовић Дуња „Медицинска школа“ Лесковац

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ
КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Прва награда: Валентина Миланов V/1,
ОШ „Иво Лола Рибар“, Клисуре

Љубав ме покреће

Једне тамне ноћи десило се чудо,
моје младо срце залупа к'о лудо.
Право са небеса, к'о птица из гнезда,
слете ми у крило једна сјајна звезда.

Њена јака светлост обасја ми чело,
нека топла језа проструја кроз тело.
Врелином неком испуни се душа,
заљубљена глава престаде да слуша.

Срећнији од мене нико није био,
добрио сам оно о чему сам снιο.
Моја лепа звезда отера самоћу,
нераздвојни бесмо и дању и ноћу.

Чув'о сам је као тајну светац,
бдео над њом као ноћни соко,
поред свега, остао сам слепац,
одлете ми, вину се високо.

Одлете ми, у небо се вину,
одох са њом и ја низ стрмину.
Одлете ми, не знам ни сам како,
само памтим да сам после плак'о.

Ноћу често на прозору седим,
влажна лица ја у небо гледим.
Гледам небо, чувам своју тајну,
очекујем тамо своју звезду сјајну.

Дочекаћу ако Господ дадне,
да ми опет са небеса падне,
да ми падне у криоце врело,
да уснама дотакнем јој чело.

Хоће ли ми опет пасти,
дилема је што ме мучи,
Ал' дал' сам је заслужио,
Боже ти одлучи!

Прва награда: Андреј Јовић VIII/1
ОШ „Бранко Радичевић”, Врање

Друга награда: Уна Костић V/4
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Љубав ме покреће

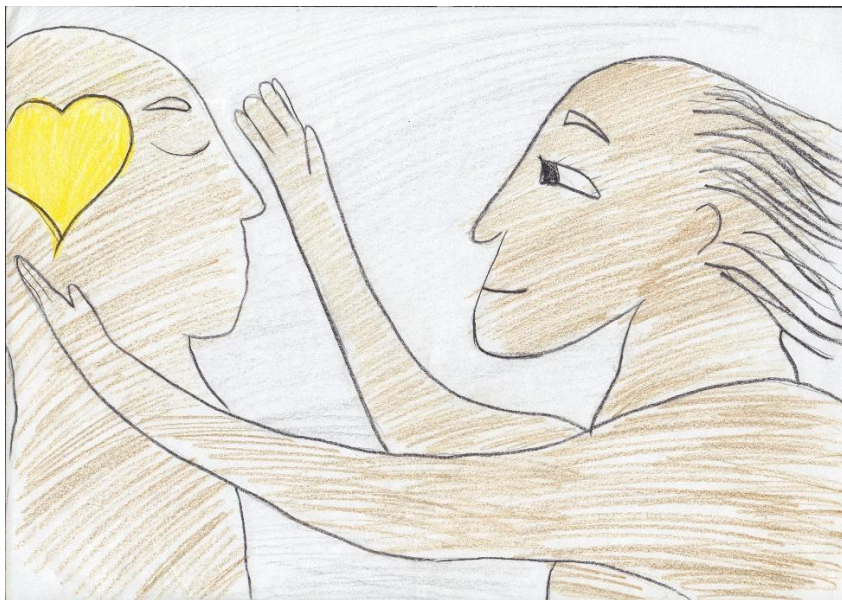
Октобар, 2030. година. Налазим се у Франкфурту, предивном и великом граду. Али, ја нисам дошла овде као туриста да разгледам, већ као писац и издавач. Овде сам на највећем светском сајму књига где ће се представити око 7000 издавача из преко 110 земаља. Јако сам поносна што ћу представљати своју малу, али моћну земљу. И пре свега, што ћу показати да смо ми заиста посебан народ који и у најтежим ситуацијама негује лепу реч. Желим да се на овај начин захвалим песницима и писцима, наставницима који су ми били узори и најбољи учитељи. Да оправдам њихово поверење. Наравно, хвала и онима који су ме критиковали јер су ми тако помогли да се трудим изнова и изнова, да постанем боља.

Било је много успона и падова. Почела сам да пишем још у првом разреду, када сам добила и прву похвалу за песму. Била сам пресрећна. То ме је мотивисало да пишем даље. И тако су се низале песме, приче... Наравно, било је конкурса где нисам освојила никакву награду, и искрено, било ми је жао. Али, нисам одустајала. Мама би ми обрисала сузу и рекла да тако треба и да ће ме то само ојачати. Тада нисам баш разумела, али сада схватам. Моја највећа љубав су књиге, желим да постанем писац и да издам своју књигу. Сваки пут када бих затворила очи видела бих једну звезду, која ми је говорила да верујем и да ћу успети. Кажу да свако има своју звезду, само треба да је прати. У ствари, мора да има покретача у души и срцу, а тај покретач је љубав. Љубав нас води до снова, а снови нас воде до најлепших звезда. Звезде нас чекају да им се придружимо и да заблистамо најјаче што можемо. Али, до звезда се не може лако! То је тежак и дугачак пут. И не може свако да види тај пут. Мора да има бујну машту, да чува дете у себи. Само стрпљиво, полако! Жеље нас штите од зла, уче и воде ка циљу. Веровала сам, желела и успела! С нестрпљењем чекам да људима из различитих градова и земаља покажем своје књиге. Да их

упознам са јунацима који су обележили моје детињство. Да их подсетим ко су били ти људи од којих сам учила и који су ме усмеравали и да им пробудим љубав према књигама. Срећна сам што ћу после овога да се вратим у свој родни град, да отрчим у своју књижару где ме чекају моји другари, дечица која жељно ишчекују да им донесем неке нове књиге и да им испричам своје утиске! Они су најискренији критичари. Због њих постојим! Они искрено воле!

Ја знам да је ово велика жеља. Бићу најсрећнија ако се оствари. Исто тако знам да ћу напорно да радим и да се трудим да дођем до свог циља. Знам да нећу да дозволим да ме на том путу води ништа друго осим љубави. Ја сам имала ту срећу да осетим огромну љубав од својих најближих и желим да и други то осете. Ако пишем из љубави, сви ће то осетити и волеће моје књиге, јер „Љубав је моћна сила“, као што каже Александра Филиповић у једној својој књизи. Управо ово ми даје вољу и снагу да пратим своју највећу жељу, да postanем оно што волим.

Друга награда: Јована Глицић VII/3
ОШ „Стефан Немања“, Ниш

Трећа награда: Каја Станковић V/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

**Уметност пријатељства
(Љубав ме покреће)**

*„Ти си прави пријатељ, који, и кад сумња,
остаје да помогне до краја.“*

Мирослав Јовановић

Никола трчи. Лако и вешто.
Прескаче издаје, бол и туге.
Кад неправда одузме му нешто,
Никола трчи до прилике друге.
Не мари много за падања.
Нису му страни сузе и зној.
Не колебају га страдања.
Никола трчи да буде свој.
Никола ствара предивне дане
и боји чаролијом своје сне.
Чека да јутро победе сване.
Никола хоће, може и сме.
Хоће праведно до свог циља.
Не гази туђе патње и муке.
Полако напред. Миља по миља.
Никола ка победи пружа руке.
Док га саплићу, ломе и газе,
Никола је корак победи ближе.
Док на његове стају стазе,
смело ка сунцу руке диже.
И кад пожели да одустане,
кад каже себи: „Сад је крај“,

за њега борбу наставља Бане,
његовој магији додаје сјај.
Бане верује да Никола може,
Бане верује у Николин свет.
Кад се праве коцкице сложе
и на отпаду никне чаробан цвет.

Трећа награда: Искра Ђуришић VIII/2
ОШ „Јован Јовановић Змај”, Смедерево

**ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ
РАДОВИ НА КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

Љубав ме покреће

Око мене су сунце и цвеће,
ведро небо, увек плаво као у пролеће,
из дубине моје душе зрно среће клија,
осећам да је живот чаролија,
посебна емоција на срце ми слеће,
мене љубав покреће.

Моје сунце сија чак и ноћу,
ја не волим самоћу,
у мојој глави
станује један чуперак плави,
зато ја са радошћу дишем,
са осмехом нове песме пишем,
кроз живот ме поветарац носи,
ветар је стално у мојој коси.

Моје очи само лепе ствари виде,
мени се стално некуд иде,
загонетни осмех срцу ми прија,
љубав ми из дана у дан
постаје све милија,
открива ми стотину нових лица,
мени не смета ни једна ситница,

Љубав код неких разне ствари чини,
чудним путевима се креће,
мени љубав снагу даје,
са радошћу ме покреће.
Обавијен велом среће,

волим и нова знања да стичем,
са друговим да шетам
и разне теме преплићем,
сада и лопта право у гол креће,
нема шта ме неће.

У таквом заносу,
моја осећања
посебан ритам следе,
не дају да им се
никакво правило уведе,
кад се најмање надам,
мисли се у најлепше речи нижу,
од слова преко стихова до лепих песама,
љубав до висина уздижу.

Данило Стаменковић VIII/1
ОШ „Бранко Радичевић”, Врање

Љубав ме покреће

Седим ја тако један дан са својом баком, сва покуњена и нерасположена и последња ствар која ми је била потребна јесте једно од оних добро познатих питања које расплаче свако дете, или наљути, а често изазове и једно и друго. Трећа ставка је била мој случај и као и увек, ником није било угодно након постављања тог питања када би видели моју реакцију, па су зато престали да питају то питање које буди ђавола. Али, тог једног дана, моја бака је скупила довољно храбрости да ми постави то питање умотано у мало другачије рухо: „Је ли, сине, знаш ли ти шта је љубав?“ Гледам је прво бледим, празним очима, а онда црвеним пуним бола, а трећину енергије за даљи живот потрошила како бих на сав глас рекла, саркастично: „Не, бако, не знам!“ И мислим да је сав мој плач и бес претходних година одговорио на то питање.

„Знаш ли ти шта је љубав?“ Она ме у чуду погледа, па се насмеја и рече: „Љубав је ...“ и замуца. „Љубав је ...“ па опет замуца. Онда се намрштила и отишла у другу собу да запиткује стварност. После ми је било жао због онога шта сам рекла, али сам, колико чудно то звучало, и ја почела да испитујем љубав.

Шта је љубав? Ко ју је измислио? Да ли је за сваког различит појам или је то само једна мисаона именица? Можда је и игра? Држаћу се тога, бар за сада, да је љубав игра. И сигурно је различита за све, ма шта год била. За оне саме, то је цео свет. За оне заузете, то је обавеза. За неке је то када се двоје људи воли, за неке је то само осећање, а за неке је то породица. Мислим да ћу да сазнам када дођем до тих врата која кују ту тајну, једна година је један колиметар до тих врата. Можда то само она знају, она и нико више. А сада мислим да треба да престанем да мислим о томе. Морам да се фокусирам на важније ствари као на пример, школу. Толико сам изгубљена у мислима да нисам ни приметила ових шест година које су ми пролетеле пред очима. „Хајде, Милице, очисти мисли! Направи места знању које ти треба за школу!“, говорим сама себи. Али зар није и љубав такође важна, барем сам тако чула од своје породице. Па ни они не знају шта је љубав. Зашто бих их слушала? Можда и њима треба помоћ како би

схватили шта је љубав, али ја сам рекла да о томе више нећу да размишљајем. Ко би рекао да љубав може да буде опасна по меморију, с обзиром на то колико је заузима.

Враћам се ја један дан тако из школе и седнем да радим домаћи. Таман када сам мало одморила душу од те љубави, ми кренемо да обрађујемо љубавне песме на часовима Српског језика и књижевности. Ах, ти Ромео и Јулија баш морају у све да се умешају. Сада поново морам да очистим мисли од ове дистракције Међутим, када сам покушала да просветлим дан, нешто ми није дало. Као да је нека јака сила упорно одбијала да те мисли нестану. Наравно, сада више не могу да ослободим ум. То је последња ствар која ми је била потребна. Али као да ми се сада неки непознати глас обраћа и поставља питања, која, изненађујуће, имају смисла и буде неку жељу у мени. Како је време пролазило, тако је и овај глас почео да звучи све познатије и познатије. Као да је био мој! Тај глас ми једном рече: „Хајде, зашто да не? Пробај да искусиш тај осећај! Шта је најгоре што може да ти се деси?“ А тога се, заправо и бојим. Не знам шта је најгоре што може да се деси и бојим се да после тога нећу моћи да престанем тако да се осећам. Али ја много волим да играм игре и да побеђујем. И тако један дан дође ово питање: „Љубав је игра, зар не? Зашто не заиграти, а можда и победити!“ Више нисам могла да издржим. Ударила сам се јастуком по глави и одмах легла да спавам. А шта сам сањала?

Сањала сам себе са шеснаест година и како ме мама често пита: „И, да ли си коначно схватила шта је љубав? Да ли те сада покреће?“ На то сам одговорила: „Да, мама. Љубав ме покреће, али не могу да одгонетнем на који начин она то чини. Схватам да је љубав једна чаробна игра и да желим да је играм и да победим.“

Милица Фајфрић VI разред
ОШ „Вук Караџић”, Адашевци (Општина Шид)

Дуња Павловић П/1, „Уметничка школа“ Ужице

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА

Прва награда: Анђела Веселиновић I р.
Техничка школа „Никола Тесла“, Сурдулица

Љубав ме покреће

Највећа је љубав према брату

*„Ако језике човечије и анђеоске говорим,
а љубави немам, онда сам као звоно које
јечи, или кимвал који звечи.“*

На седми, свети дан у недељи, седели су у тишини заједно за трпезом. Беше четири тањира постављено на столу, али само их је троје седело за њим. Седам дана једнако за трпезу седају, сваки дан њих троје, сваки дан обедују у тишини, а на столу четири дрвена тањира немо гледају у њих, један празан. Више се ни не за који дан је света недеља, сваки дан иста их тиха језа дочекује када поседају за софру, свако само у своје парче хлеба гледа, не смеју се ка том четвртном, ужасном, свагда празном тањиру ни окренути. Мајка и отац устају од стола први, а девојка увек остаје сама да седи, гледа бојажљиво у место где јој је брат до недавно, ево чини јој се, само до малопре, седео за ручком. А сада, столица хладна, нико јој ни не прилази, нико да је помери, зјапи празна, толико празна да гута простор око себе, тако да се и цела трпеза, цела просторија, кућа, цео свет чини празним и исто тако хладним и непомичним.

Недеља, и дан је био пријатан и топао. Испред куће, неки је улични пас гласно лајао на кокош у дворишту. Девојка стоји испред ограде и гледа ка истоку где сунце излази. Коракне напред. Затим још једном, опрезно. Присећа се, опет, по ко зна који пут тог дана, како је њен брат туда корачао последи пут када га је видела. Он није корачао попут ње. Његове детиње, неспретне ноге, бориле су се са прашњавом земљом, вукле су се, сударале са камењем док су га,

окруженог њему сличном, поплашеном децом, одводили високи, страшни мушкарци са белим турбанима. И са сваким кораком те ножице деловале су све мање и мање, све удаљеније, туђе, док их на крају више није било, и док на видику није било више баш ничег, сем прашине и болешљивог растиња. И њега, онда, више није било, али, врло јасно, и врло оштро, осећао се тај зјапећи, празни простор који је њему припадао и који се од њега никако није могао отуђити.

Покушава да коракне напред још једном. И сваки пут када коракне, срце јој закуца брже и дланове јој подилази језа. Сваки корак напред је корак ближе њему, корак ка испуњености тог простора, те гладне и неумољиве црне рупе која прождире читав тај сићушни универзум. Корак напред, и још једном корак напред. У једном тренутку, тај следећи корак мора бити онај корак, судбоносни, коначни корак. И све ју је тако снажно и тако безусловно вукло напред, и како се простор између ње и ограде ширио, тако се повратак назад у двориште чинио тежим, или чак немогућим. Само је мало недостајало, само када би се отпустила од те ивица ограде, када би загазила из плићака у дубину, више је ништа не би могло вратити на обалу, отиснула би се, неповратно, у широко, отворено море.

Сунце је сада већ одмакло од хоризонта и виноло се на небо. Ветар је тихо дувао при тлу, носећи прашину и ситно камење. Сваки мишић њеног тела напрезао се само од стајања у том једном, несигурном месту на граници између плићака и дубине. И затим, полако, али са апсолутном непоколебљивом сигурношћу, њена нога поновила је онај исти, механички али толико смислен и толико значајан покрет. Још један корак напред.

Многа лета провела је на путу. Готово се никад није заустављала, сем из преке потребе. Радилa је шта је морала и како је морала, и све са једним циљем који јој није дозвољавао да стане, који ју је гонио, који јој је покретао ноге чак и када су се оне саме од себе заустављале, који ју је држао будном чак и кад је тело спавало. И умор није постојао. Ништа није постојало, ни она сама не би постојала, не би била ништа до звона које јечи, да није било тог нечег огромног, неисцрпног и немуштог што ју је покретало, дан и ноћ, по јари и мразу, у умору и у снази. И сваки даном, онај судбоносни, последњи корак све више се ближио. Морао се ближити.

Седмог лета по реду Исток ју је дочекао. Цариград је био већи и блиставији него што је могла да замисли. Свуда је врвео неки чудан, другачији живот, све је мирисало, све је имало своју, до тад невиђену боју. Свуда куд погледаш црвени фес, турбан или вео. И она га је сада сама носила. Вео је значио параван који јој се скривао страначко лице и утапао је у гомилу. Она је сада била становник Цариграда, али није му припадала и није се могла зауставити ни тамо. Онај хладни, празни простор лелујао је за њом и притискао је кад год би се зауставила. Још увек, она је трагала.

Недеља, дан пријатан и топао. На базару се сјатио читав град, око сваке тезге гомила људи, бука је и жега је, а у ваздуху мирис зачина и свеже скуваног јела. Мирише на црвени ирански шафран, на кардамон. На једној тезги бркати старац кува, мрви крупни, црни бибер у дугачком, гвозденом млину. Осе слећу на ушећерене послужавнице са баклавама. Стајала је крај тезге са урмама и чекала да јој трговац одмери. Нешто јој се у читавом телу комеша, нешто јој не да мира, облива је неки чудан, ледени зној. Новац јој се просипа по

земљи. Сагиње се, скупља га и крајичком ока, недалеко од себе угледа пар необично малих ципела на одраслом младићу. Скреће поглед ка његовом лицу. Бели турбан, на младој кожи бркови и брада тек почели да расту. И његов се поглед заустави на њеном немом лицу покривеном велом. Он јој види само очи, а она га види целог, ципеле, ноге, руке скривене под рукавима кафтана, глатку кожу и тамне, крупне очи, и не може се померити са свог места испред тезге. Око њих бука и врева недељног базара.

Недеља, напољу ведро и лепо, сунце је тек изашло и светлост јој се растапа у смеђим очима. Гледа је непознати млади Турчин са даљине и на том светлу, у тој гужви, он међу стотинама смеђих очију зна њене, и за њу ни сви опојни мириси не могу да заглуше мирис њега. Стоје једно преко пута другог, непомични, неми, као да су сва друга чула толико надражена да је додир потпуно изгубио функцију. Онај вечно присутни простор који је увек шетао неколико корака иза ње сада се померио испред, и више није био празан и био је сасвим топао, мирисао је и могла га је, да је хтела, и чути и видети и додирнути.

Подиже своје тромо тело са земље, оставља новац на тезгу. Сваки њен мишић се затеже, као да је свестан да испуњава своју главну, врховну функцију, вођен оном једном, непокоривом и моћном силом која га гони изнутра. У буци, у гужви, њене ноге дочекују, још једном, онај судбоносни, једини смислени и једини битни покрет који њено тело познаје. Још један, коначни, последњи корак напред.

Прва награда: Ирина Стефановић III/3
Филолошка гимназија, Београд

Друга награда: Лара Веселиновић III/6
Савремена гимназија, Београд

Љубав ме покреће

Подсећаш ме на небо ишарано свим бојама
Док посматрам залазак сунца и не престајем да гледам у
њега.

На празничне ватромете на црном небу, светла Београда
ноћу.

Можда зато често не одвајам поглед од тебе

Подсећаш ме на мирис зиме и чистог ваздуха,

Када ме не гуши туга и могу да удахнем слободно.

Чула постају благословена, ипак сам са тобом најближе
рају.

Можда зато ушушкам главу на твоје десно раме и слушам
како дишеш.

Подсећаш ме на прве трешње почетком лета,

Узбуђење пре него што се појавиш, знајући да доносиш
само добро,

На први дах ујутру, јер си зависност на коју олако гледам и
у којој уживам.

Можда зато никад не желим да те напустим, зависна сам.

Подсећаш ме на слушање најлепшег дела песме увек
изнова,

Толико тога кажеш, понекад само погледом.

Видици се шире и размичу сваког трена,

Желим да те слушам, желим да слушам твоје тело.

Можда ми је зато омиљена песма твој откуцај срца када ти
приђем.

Подсећаш ме на авантуру и радозналост,

На жељу да упознам нове народе и њихове културе,

Залажење у ситне детаље нечег непознатог...

Можда зато желим да пропутујем кроз твој ум, од почетка
до краја.

Подсећаш ме на сигурност и безбрижност
Као да раније нисам била вољена, осећам као да сам
створена само за тебе.

И питам се често, зашто ме не оставе сви на миру?

Осим тебе, ти можеш да останеш...

Можда ме зато није страх да плачем у твојим рукама, као
велико дете.

И подсети ме некад мрачне мисли да ће и мени доћи крај,
Али храбро дижем главу и сетим се да те сањам сваке ноћи.
Па чак и да се једне не пробудим, ти ћеш бити ту.
Сигурно сам зато захвална што те имам.

Друга награда: Невена Минић IV/6
Филолошка гимназија, Београд

Трећа награда: Тамара Јовичић III/4,
Техничка школа „Дрво арт“, Београд

Љубав ме покреће

„Љубав ме је покренула да скочим за њом.“

У првом разреду, првог дана школе, када ми је било седам година, видео сам је испред себе у другој клупи у реду до прозора. Имала је две плетенице кестењасте боје, украшене розе и лила машнама. Носила је белу мајицу и лепршаву сукњу исте нијансе као и машине. Љубав ме је покренула, мада то тада нисам схватао, да повучем једну од њених плетеница не бих ли задобио њену пажњу.

Када смо у трећем разреду ишли на екскурзију и када је учитељица рекла да свако себи нађе пара и да тако упарени формирамо колону, погледао сам је. Благо ми се осмехивала, показујући своје тек израсле трајне предње зубе, док ме је гледала тим прозирноплавим стакластим очима, које ћу касније пуно пута гледати и присећати се овог тренутка. Љубав ме је покренула да је ухватим за руку и на тај начин информишем да сам је изабрао за свог пара, мада и у том тренутку ништа нисам схватао.

У петом разреду, на првом часу математике, код професорке која је била страх и трепет школе, видео сам да је била уплашена. Мрзео сам да је видим такву, и решио да урадим нешто поводом тога. Како нисам могао да запретим професорки или да је заменим, љубав ме је покренула да је питам да седнем поред ње. И тада, то ми још увек није било јасно.

С временом је дошао и седми разред и журка поводом дочека Нове године. Ишли смо са школом. У аутобусу сама је одабрала да седне поред мене. Носила је белу кошуљу и црне поцепане фармерке, коса јој је била у високом репу, а нокти премазани белим лаком. Колико год сам желео да јој кажем како је лепа, речи нису напуштале моја уста. Током журке организовано је такмичење у плесу и љубав ме је, без мог знања, покренула да је питам да плешемо заједно. Пристала је и победили смо. Када је дошао осми разред и приближила се матура, једва сам скупио храбрости да је

питама да иде са мном, а још више снаге ми је требало да се не онесвестим од среће када ми је рекла „да“. Када је требало да одаберем средњу школу, мене, који нисам имао појма шта желим да упишем, љубав је покренула да као прву жељу на листи наведем ону школу коју је она хтела да упише. У том тренутку, коначно, као откриће, допрла је до моје главе мисао „то је љубав што ме покреће“.

У трећој години средње школе љубав ме покренула да јој признам колико ми се свиђа. Гледала ме је својим увек стакластоплавим очима, док се њена сада црна коса вијорила на ветру. Офарбала се непосредно пре тога и као и све, и црна боја косе јој је лепо пристајала. Она је моје признање дочекала сасвим природно као нешто очекивано, што се већ дуго подразумева, само није било изречено. „Јавна тајна“, како је то она рекла. Моја осећања узвратила је крајње мирно и сабрано, док сам ја дрхтао од среће, не верујући да се и ја њој заправо допадам.

Са двадесет година љубав ме је покренула да одем у златару и купим јој веренички прстен. Исто као и на све до тада, и на просидбу је престала, са сузама радосницама у очима, напомињући само како прво морамо да завршимо факултет.

Са двадесет и три године, једног сунчаног, али не толико топлог мајског дана, ветар је распршивао њену опет кестењасту косу коју је престала да фарба. Разгледали смо сале за венчање у граду и док смо прелазили улицу, на пешачком прелазу, ниоткуда, испред ње се створио ауто који је ишао муњевитом брзином. Љубав ме је покренула да скочим за њом.

И сада, након дуго времена, гледам је одозго сваког дана, како живи, како се смеје и како ме се увек сећа. И не жалим ни за чим, јер је љубав према њој била оно што ме покреће.

Трећа награда: Нина Ранитовић Ф2/3
Медицинска школа на Звездари, Београд

ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ
РАДОВИ НА КОНКУРСУ
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА

Љубав ме покреће

На корацима среће
лепота путује
да те дохвати.

Не заборави,
човек није рођен
да под ланцем живи,
него да крила рашири.

Свако ко је вољен
кроз живот лако се креће.
Небеса су дом анђела.
Они знају свој пут среће.

Чезнем да волим
и будем вољена,
да чувам и да ме неко чува.

Љубав је смисао живота!
Она ме покреће за нова јутра,
за нови дан.

Ведре мисли просипам
и неком поклоним лепу реч,
пожелим добро јутро и лаку ноћ.

Љубав ме покреће да живим,
да идем даље,
да чувам то што имам,
да ценим то што добијам.

Све је то дијамант љубави
и желим то поштовати,
са свима поделити!

Милица Алић IV/3 Хемијско-технолошка школа
„Божидар Ђорђевић Кукар”, Лесковац

Љубав ме покреће

Септембарска ноћ у Београду је топла, а свежа. Била је то ноћ пред одлазак у болницу. Тијана је лежала у кревету. У очима су јој били само понор и празнина. Њена мала соба сада јој је била огромна и толико суморна да је убијала душу својом тугом. Није могла да заспи. Од помисли на болницу, осетила би грч у стомаку. Сећала се, некада је била бистра, живахна, па чак и амбициозна. Била је пуна снова и жеља. Њен осмех би обасјао сваку просторију у коју би крочила. А онда је све то престало. Осмеха више није било, или ако би их било, изгледали су тако беживотно. Ишчезао је сав сјај из њених очију. Била је попут пластичне лутке, омамљеног, далеког погледа. Више није много причала. Хтела је да буде сама, у својој соби. Са другарицама се није дружила. Више није сањала своје снове. Није учествовала у својим старим хобији-ма.

Ништа више није било важно.

„Буди се!“

Осетила је лагано дрмусање. Пренувши се из лаког сна, пред њом се указао лик њене мајке. „Време је.“ рече она. Кроз неколико сати Тијана је седела на новом (болничком) кревету. Била је окружена другим девојчицама, својим цимеркама. Када је тек дошла сва су се деца са одељења окупила око ње, али како је Тијани било видно непријатно, брзо су је оставила на миру. Гледала је кроз прозор, већ жељна малопређашње слободе. Из мисли је дозва дубок мушки глас.

„Тијана М?“

Хитро се окренула и на вратима угледала високог прође-лавог човека у белом мантилу. Угледавши га, све девојчице су заћутале. „Пођи за мном“ рече он, након чега се одгегао у своју канцеларију. Убрзо потом, Тијана је седела у фотељи у његовој канцеларији. Он је седео преко пута ње наслоњен лактовима на огромни радни сто препун неуредно сложених,

малтене разбацаних папира. „Здраво Тијана, ја сам Добривоје Марковић и бићу твој лекар.“

Заћутао је очекујући некакав одговор, али Тијана је само немо гледала у једну флеку на његовом мантилу. „Испричај ми нешто о себи. Како ти је у школи? Шта волиш да радиш?“ Схвативши да овај пут мора да одговори Тијана одсечно рече „Не волим ништа.“

Доктор Добривоје тобоже изви леву обрву. „Добро, а шта си онда волела раније?“

Тијана се неприметно трже на реч „раније“, као да ју је та реч подсетила на нешто што је покушавала да потисне.

„Писање“ промуца она.

„Писање?“ обрадова се доктор. „Да ли би онда могла да напишеш једну причу до нашег следећег виђења?“ Тијана се изненади.

„Причу?“

„Да. Нека буде о било чему.“

„У реду.“ рече она нерадо, не смогавши снаге да се успротиви доктору. Кад се вратила у своју собу, узела је папир и оловку и села на кревет. Забацила је главу и загледала се у плафон. „Хм... О чему бих могла да пишем?“ мислила је.

Када су се поново видели, предала је папир доктору. Пажљиво је читао, очију све време упртих ка тексту. Када је завршио погледао је Тијану сјајних очију. „Лепо је.“ рече он. „Верујем да се ти дубоко проналазиш у овој причи. Ова девојчица коју описујеш заправо представља тебе.“ Тијани је било непријатно. Није очекивала да се доктор толико унесе у причу. „Писање је твоја љубав која је те покреће. Твоја прича је корен љубави према животу.“ Тијана је разрогачила очи. Просветлиле су је ове речи. Спознала је да јој смирење и срећу даје писање. „Хоћеш ли ову причу представити на приредби у петак?“, упита доктор. Тијана је и заборавила на то да се петком у болници приређује приредба где свако пред другом децом и лекарима нешто изводи. Није јој се свиђала помисао на то.

„Размислићу“, рече она. Несигурним кораком се враћала у своју собу. Још увек је била преплављена мислима и емоцијама. На путу до собе медицинска сестра ју је зауставила и рекла да мора да буде у дневном боравку са осталом децом. Када је ушла у боравак осетила је неколико пари очију на себи. Откад јој је оног првог дана било непријатно, деца су јој слабо прилазила. Међутим, неко јој је пришао. Подигла је поглед. Испред ње је стајала Мина, једна витка и помало погрбљена девојчица.

„Видела сам да си била код доктора Добривоја. Како је било?“, тихо рече она гледајући у под.

„Било је добро. Разговарали смо о причи коју сам написала.“ рече Тијана срамежљиво седајући на прву слободну столицу.

„Написала си причу!?“ са дивљењем се убацио Петар, црномањаста дечак који је седео близу ње.

„Да.“ рече Тијана постиђено.

„О чему се ради?“

„Ради се о девојци која је дуго била тужна и усамљена. Није имала никаква интересовања ни пријатеље док једном није кренула на часове балета. Смисао, задовољство и срећу свог живота нашла је у плесу. Када би музика кренула, ништо друго осим тога јој није било важно. Осећала би се потпуно слободно...“

Мина је помно пратила Тијанин говор.

„Волела бих да сам и ја тако у нечему добра. Некада сам волела да певам али сам лоша у томе. Наставница музичког ми је рекла да пуно фалширам.“ уздахну она.

„Јој разумем те, и ја лоше певам.“ убацила се Теодора, девојчица плаве косе. Тијана се замисли. „Али у причи нигде не пише да је девојци балет добро ишао, већ само то да га је она волела. Уосталом...“ рече она осмехнувши се „Што не бисте заједно певале у петак?“

Теодора и Мина су се нескривеним усхићењем погледале једна у другу. „Па могле бисмо...“ рекоше оне смејући се.

„Ех благо вама, када би овде имао неко ко воли да црта.“
рече Петар. Тада се убацило још двоје деце.

„Ја волим.“

„И ја.“

До краја вечери, док их сестре нису послале у собу, сви су причали о својим пасијама, смишљали идеје, правили договоре и шале. Следећег јутра је била визита у дневном боравку. Доктор Добривоје је седео и слушао децу како су провели јучерашњи дан. Дошао је ред на Мину.

„Вече је било дивно. Тијанина балерина нас је све инспирисала и подстакла да се вратимо нашим старим љубавима.“
Тијана је осетила неку топлину око срца. Ово није очекивала. Дошао је петак. Али овај петак је био другачији од осталих. Била је то прва приредба где није било срама и несигурности, где се свако бавио оним што је волео. Теодора и Мина су певале, Петар је цртао, Тијана је читала део своје приче... Доктор Добривоје је био поносан.

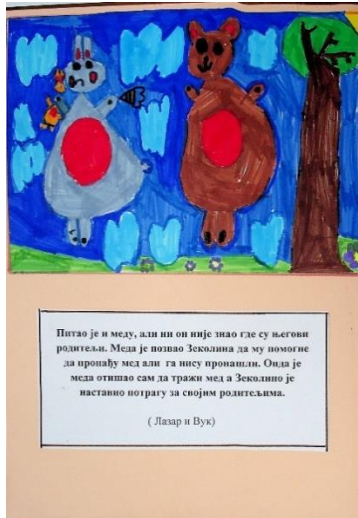
Прошло је много година од тог петка. Када би угледала урамљене дипломе на зиду, Тијана би се увек сетила своје балерине са којом је оживела многе усахле душе.

Сашка Спасовски IV/6
Филолошка гимназија, Београд

ИЗБОР ЛИТЕРАРНИХ
И ЛИКОВНИХ РАДОВА
СА КОНКУРСА
„ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“

Анђа Ђурковић, ПУ „Полетарац“ Озаци

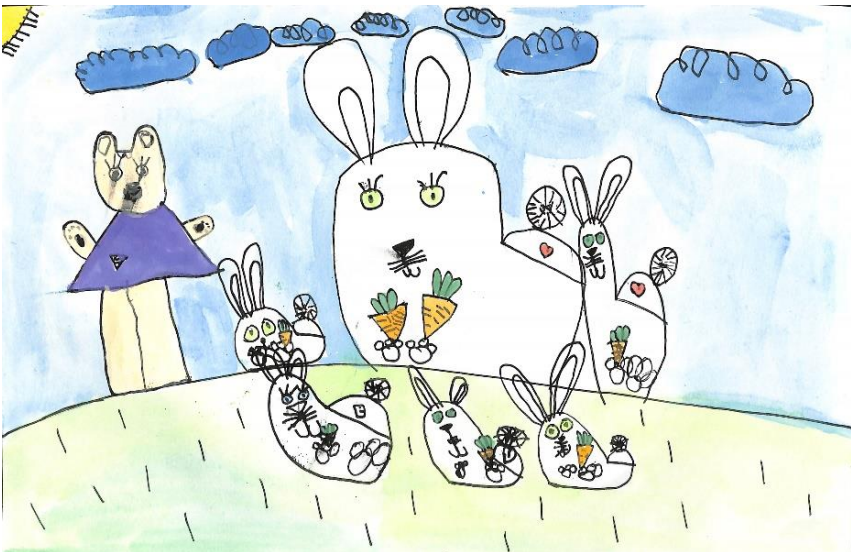
ПУ „Дечји дани“, вртић „Скадарлија“, Београд

Филип Јевић, ПУ „Стоногица“ Сремска Митровица

Милица Тричковић, Вртић Вил

Стефан Лука Вриониос, ПУ Дечији Дани, Стари
град, Београд, вртић Вила

Љубав ме покреће

Моје очи њене траже
ал' никако да се одваже.
Да јој приђу, да се јаве,
у њену руку цвет да ставе.

Ја бих пришо ал' се стидим
у огледалу себе видим.
Мало смотан, мало трапав,
шта да радим ја сам такав.

Једног дана ћу да
смогнем много снаге
да јој кажем колико су
ми њене очи драге.

Певаћу јој песме лепе,
загрићу је рукама толико,
љубав ће нас да зрачи
и показаће нам колико
нам она значи.

Лазар Николић, III/2
ОШ „3.октобар“ Бор

Таша Вуксановић, ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

Љубав нас покреће

Пред нама, са нама, у нама. Ретко благо које нас прати кроз цео живот, не трошећи се, не губећи на вредности. Како год гледаш на љубав, она свуда постоји. Љубав је створила прошлост, оплемењује садашњост, и даће будућност. Сви причају о њој па се често питам, шта је то љубав? Сунце воли природу, биљке и животиње. Пошаље им светлост и топлоту, а природа му узврати жубором река, цвркутом птице и најлепшим бојама цвећа.

Љубав наше учитељице улива нам сигурност док смо у школи. Она то показује непрестано, док нас учи нова градива и брине о нама као о својој деци. И то је љубав.

Љубав је тачка око која се врти цела планета, загрљај је јединствен начин споразумевања свих људи. Једино што сви имамо, било да смо сиромашни или богати, то је право на љубав и право на срећу. Љубав никад не може бити зла.

О љубави се пише у песмама, причама, романима... Она је вечни мотив уметника, њихова инспирација. Човек треба да шири љубав и несебично даје своје срце, то је основни задатак љубави. Зато она толико вреди. Није све у новцу и материјалним стварима, богатство је у срцу и у души. Љубав могу добити и пружити само они људи који то схватају.

Када сам била мала нисам разумела речи које је дека често говорио: „Ко уме да воли, уме и да живи.“ Сада ми то постаје јасно, јер у мом срцу почиње да расте једна велика љубав, због које сам спремна да полетим!

Ивона Крагујевић, 4/3 ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

Маша Ђорђевић, 4/3 ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

Љубав ме покреће

Моја породица је заједница пуна љубави.

Ујутру када кренем у школу ту иза брезе у дворишту, два дедина ока се мени насмеше. Четврта година како ме деда до школе прати. Носи ми торбу да ме леђа не боле. Велика љубав се у ваздуху осети док успут причамо и забаве смишљамо. Деда је мој пријатељ из детињства. Успут се забрине да ли сам спреман за час и са пуно љубави каже да на учење додам гас. Ја истог трена знам да се морам покренути и деди испунити жељу. А кад се вратим из школе, бака ми са терасе каже:

-Добродошао кући пиле моје.

Ја се насмејем од уха до уха и бакина љубав ме разнежи да високо скочим јер знам да сам кући добродошао. Потрчим у сусрет мами. Нежним загрљајем ме дочека она. Тај мамин загрљај би пожелео свако. Мамина љубав ме покреће за важне ствари. Подржава ме у свему. Чак је и хрчка кога није волела због мене ипак заволела. А када тата с посла уморан дође, знам да због искрене љубави на пецање са мном пође. Тада поскакујем од среће и пожелим да загрлим цео свет. Време проведено с татом за мене је благо највеће. Најлепши украс наше породице је моја сека Неда. У њу су заљубљени сви дечаки од реда. Ја обожавам да учим са њом. Са пуно љубави ми објашњава формуле непознате речи а ја се потрудим да будем још бољи.

И ја своју породицу волим срцем целим. И сигурно је да ћу цео живот да их ценим.

Станковић Јанко 4.р
О.Ш. „Ђура Јакшић“ Јелашница

Татјана Вукашиновић 4
ОШ „Доситеј Обрадовић“ Бочар

Мина Бошковић 1-1
ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланка

Учитељици за рођендан

Учитељице, истог датума ми смо рођени
Неком невидљивом нити ми смо спојени.

Учити децу, то није лако
То верујем не може свако.

Кад порастем не знам, Бог то зна,
Можда учитељ постанем и ја.

Моје рођенданске жеље су скромне,
Желим кроз ову пему да говорим о томе.

Учитељице моја драга и мила,
Дуго, дуго ми здрава и весела била!

Михаило Миловановић 3/2
ОШ „Нада Пурић“ Ваљево

Даница Вељковић, 3/3 ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

Сара Поповић, 3/4 ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

Љубав ме покреће

Када лепу девојчицу видим
У моменту се постидим.

Деси се понекад да ми се свиди
Ја бих јој рекао, али се стидим.

Осећам да ћу јој можда рећи
Ал' грч у стомаку је све већи.

Лепота њена мене покреће
Чини ми се да ћу пући од среће.

Осећам да ћу јој можда рећи
Ал' грч у стомаку је све већи.

Војин Кочовски, 4/1
ОШ „Радојка Лакић“ Београд

Анастасија Ђорђевић IV ОШ „Јосиф Панчић“ Орашац

Љубав ме покреће

Сваки мој дан је пун среће
Јер мене љубав покреће.
Када ме нешто мучи,
Ја знам ко ме чека кући.

Уз мене су увек
Сека, мама и тата.
А ја сам мојој секи
Добар старији бата.

Битно је да знате
Ко вас и колико воли,
Јер љубав је права
Само када не боли.

Зато свима вама
Желим пуно среће
А ја ћу се држати оне
Љубав све покреће.

Филип Стојчевић 4/3
ОШ „Јосиф Костић” Лесковац

`Мала бјела госпођо`

Онај шешир што носисте ви, још увек госпођо чувам,
Онај сламнати шешир са плавом машном од тила,
Који вам се госпођо са хаљином слагао,
Још од онда, кад су лијепа времена била.
Сјећате ли се можда, госпођо, оне слике,
Кад на балет кренусте ви, са само 12 лијета?
Украо сам је, дабоме јесам, извинте,
Јер с' њом вјерујте могу на крај бијелога свијета.
Некако као да ме чува, док ви нисте ту,
Та мила и премила дјевојчица са тужним очима,
Госпођо немојте ме тако опроштајно гледати,
Ако одете ја не могу спавати ноћима.
Ал' како је вама љепше, ипак ја имам ону слику
А ви ако би могли да ме се сјетите некад,
Због балета макар, ког сте вољели,
Сјетите се мене, госпођо, који је волио вас.
Ушли сте у мој живот као пјесма, и отишли,
Мала бјела госпођо.

Андреа Гојаковић VIII/1

Андјела Ристић VIII/3 ОШ „Вук Караџић“ Врање

Богдан Ђуришић VIII/1 ОШ „Доситеј Обрадовић“ Омољца

Памтићу те

Феличе, звао се Феличе...
И није било причљиво.
Било је дрво, трешњино дрво.
Ал мудре речи рекоше: „Не судите књизи по корицама“.
Ипак, упознајте га прво!
Шаран сунчевим зрацима,
Често обасипан звездицама,
И росним прозирним капима.
Обучен у јарко зелено лишће,
У црвеније трешње немогаше бити.
И у осмех,
који су му могли само плаво мутно небо и птичице на
гранама свити.
Стидљиво дрво, а у срцу храбро,
Храбар и за мене онда кад то нисам била.
Већ уплашена,
И страх у себи крила.
Феличе, звао се Феличе...
И није било причљиво.
Било је дрво, трешњино дрво.
Ал мудре речи рекоше: „Не судите књизи по корицама“.
Ипак, упознајте га прво!

Хана Бајкин V разред
Основна школа „Васа Стајић“ Нови Сад

Магдалена Борковић VIII-А ОШ „Миливој Петковић Фећко“
Платичево

Љубав ме покреће

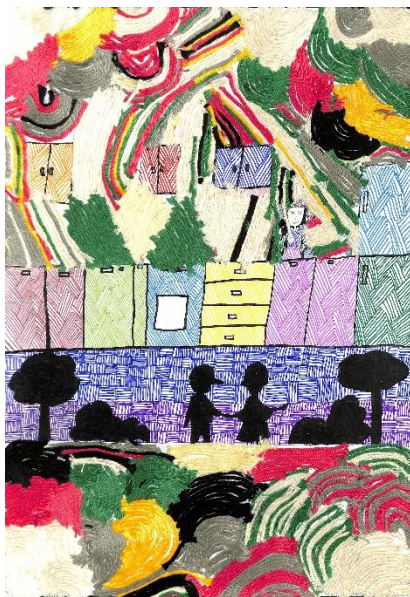
Да ја имам неку моћ
никад не би била ноћ.
Дани би тад били врели,
разиграни и весели.

Планета би била плава,
а сва деца срећна, здрава.
Ваздух би нам био чист,
небо плаво, зелен лист.

Сунце што нас све греје
тад би могло да се смеје.
А вода би сваки дан
била као целофан.

Али, немам ја ту моћ,
па је зато често ноћ.
А одрасле, нека је срамота,
што нам праве ноћ од живота.

Мајда Бартошек V/6
ОШ „14.ОКоктобар“ Лабудово брдо, Београд

Нина Ђорђевић V-1, ОШ „Вук Караџић“ Печењевце

Софија Новаковић VI/2, ОШ „IV Краљевачки батаљон“
Краљево

Чаробна тајна

Хеј ти! Пст, ближе ми приђи сада,
рећи ћу ти своју велику тајну,
некада је најлепше, чак и када киша пада
ако крај себе имаш особу, најбољу, сјајну.

Пст, опет приђи, сада још ближе,
да ти кажем још већу тајну неку,
знаш да се победник успехом диже,
мада никад не успе на почетку.

Е, сад ми брзо, најближе приђи
да ти кажем тајну највећу,
са камена и планина високих сиђи,
и престани да тражиш срећу.

Сада ме добро слушај,
ову ћу тајну само теби рећи,
мораш знати, да када престанеш тражити
и не одустајеш, срећа и успех су све већи.

Бранка Савић VI/1
ОШ „Милан Благојевић“ Лучани

Уна Јовановић VIII-А, ОШ „Миливој Петковић Фећко“
Платичево

Љубав ме инспирише

Будим се
Осећам светлост ону јутарњу чисту
Осећам топлоту такву исту
И схватим, то је нешто што не разумеш
А опет као да га желиш, као да га призвати умеш.
То је тај неки осећај, чији је неописив сјај
То се љубав назива, оно што те срећом умива.

Излазим из куће, видим сунчан дан
И осетим неку добру енергију,
Као неку неубичајену магију.
Видим насмејане људе,
Видим врапце већ од зоре будне
Видим и ту моју другу кућу,
Према њој сам потрчала, то је нова љубав
То је моја школа.

Враћам се,
Видим старијег човека како својој супрузи цегер држи
И како јој ту руку пружи
И шетају они, причају о бајкама
О неким тамо вековима,
О унуцима, о кћеркиним малим хаљиницама
И гледам их тако, они ходају полако
Цео век проведоше заједно
Грлећи се свакодневно
Били као једно.
И схватим опет, то је љубав чиста,
Она до последњег часа блиста и блиста.

Блиста као бакин чувени сутлијаш
Онај најслађи, по мери прављен
Онај баш за тебе, са љубављу састављен.
Тако и ми другари
Заједно делимо најлепше ствари
Једно друго пазимо, раме уз раме стојимо
И заједно ничег се не бојимо.

Дефиниција љубави не постоји
Одредити се не може
Али битно је да свако њу садржи испод своје коже.
Свако може да замисли то срце розе.
Љубав ме инспирише
То на пролеће мирише
Ту се чују топле кише
И свако своју причу може да направи
Јер животи су нам од љубави саткани.

Дуња Петровић V/1
ОШ “Вожд Карађорђе”

Љубав ме покреће

„Погледао те је, Нера.“ Рекла ми је другарица док смо заједно седеле на клупици. „Нека ме гледа колико хоће...“ Рекла сам ја, правећи се да ме не занима, иако све што сам желела јесте да добијем његову пажњу, да његове очи сретну моје и видим бар неки знак да му нисам само тамо нека небитна другарица. Сваки детаљ његовог понашања приметим и по томе закључујем нешто што углавном није тачно. Касније ме обузму мисли, нестанем из стварног света и осетим како је то бити заробљен у сопственој глави. Док си заробљен, сретнеш пуно препрека, од: „Урадио је ово, немогуће је да му не значим ништа!“, до: „Гледај га сад, боље одмах да одустанем од свега...“

Пре га нисам примећивала, био је и мени само обичан друг и онда после једне ноћи, после једног јединог дана, моје је срце почело сасвим другу мелодију да свира, мелодију намењену њему. Не могу рећи да ми не значи, јер је све далеко од тога, али и даље не знам шта осећам. Као да треба нешто да се деси да бих знала, да та рупа која чека да се попуни коначно то дочека и ја онда скапирам које тачно ноте моје срце свира. Шта покушава да ми каже, тешко је разумети срце ако и глава хоће све да разуме. Некад је довољно само срце да зна, да се негативне мисли не мешају, али то је за мене немогуће. Док сам тако у том свету који стварам у својој глави, све је тако компликовано. Свет у мом срцу је лепши, простији, али пут до тамо је замагљен, стрм, с препрекама и тешко је доћи до тамо ако има толико рупа, а ја сва овако неспретна и трапава. Не знам шта хоћу, али знам шта нећу, моје срце зна, али ме држи у неизвесности. Ако се он понаша као да му није стало, зашто онда ја и даље размишљам о томе шта може да буде? Ако нас особа не воли, ако јој није стало до нас, зашто бисмо се ми борили за њу? Зашто би улазили у битку ако знамо да је већ изгубљена? Боримо се због другог и константно уништавамо себе,

ратујемо против себе мислећи да ће бити нешто добро на крају...

Моје мишљење је да у љубави увек треба бити ратник, али да знаш за шта се бориш и шта желиш. Зато ја никада нећу бити ратник, него само неко ко посматра битку иако је главни у њој, иако нема никог ту уместо мене. Зато што прво морам да разумем себе, то као највећа препрека на замагљеном, стрмом путу и онда ће се пут отворити и све рупе ће се попунити. Надам се да моја битка није изгубљена и да ћу разумети на крају шта треба да урадим, како да размишљам и шта да будем - ратник или споредни лик. Љубав је једна тешка игра коју мораш да се потрудиш да решиш, да решиш све њене проблеме које не може сама да реши и онда дођеш до своје награде.

Нера Крстић VII/1
ОШ „Ђура Јакшић“ Јелашница

Љубав ме покреће

Гледам у даљину...
Као да ћеш доћи...
Магловито ми поље...
Као да видим твоје очи.
По пољу као да се вијори
твоја плава бујна коса.
Као да трчиш из далека
према мени нежна, боса.

Даљина ми је тешка,
сваки дан све тежа,
откако си отишла,
у даљини нестала.

Тад очи своје склопим,
па те јасно лепу видим,
твој глас звонак чујем,
кроз сан га додирујем.
Топлина ми тад обузме груди.
Сећање ми радост, наду буди.
Та љубав ме силовито покреће
док чекам да се вратиш на пролеће.

Михајло Миљковић VII /2
ОШ „Аврам Мразовић“ Сомбор

Љубав ме покреће

Имати друга, велика је срећа,
јер то је, знајте, радост још већа.
Прави друг ти увек даје наду
да победиш у игри,
иако други поене краду.

Прави друг ће увек бити ту уз тебе,
подржавати и волети
као самог себе.
Друг ти није онај
ко тебе стално лаже,
друг је онај ко се с тобом слаже.

Добар друг ће у свакој невољи помоћи
и из неприлика разних увек те извући..
Ако имаш друга који те подржава и воли,
онда га не туци,
већ га лепо замоли.

Јер све што треба,
друг ће увек дати.
Али другу увек
ти то назад врати.
Имати друга велика је срећа,
јер то је, знајте, радост још већа!

Вукашин Грбић Јерковић V/6
ОШ „14.ОКоктобар“, Лабудово брдо, Београд

Љубав ме покреће

Седим под старом маслином и одмарам се од врућине. Њени зелени листови штите ме од сунца и могу слободно да потонем у свој унутрашњи свемир. Тада маслина стара проговара: „Чега сам се само ја нагледала! Бродова више од својих листова сам видела“. Окрећем се и гледам старо дрво. Дотакао сам јој грану. Нежно, да је не повредим, али да јој ставим до знања да разумем о чему говори. Загрлио сам сунчев зрак. Свемир је експлодирао у мојим очима. После неколико секунди сам се нашао поред дрвета. „Сада те ја водим у свој свет“, рече маслина.

Гледао сам бродове како пристижу. Нису били ни налик данашњим. Изгледали су као гусарски. Разни људи су сликали старим апаратима. Дрво ме је вратило у време када је оно било младо. После тога ме је дрво вратило још више у прошлост. Стајао сам поред круга. Био је ограђен камењем. Дрвета није било. Ни људи. А, богме, ни луке. Човек са ашовом је ишао ка мени. У другој руци је држао мало дрво. Гледао сам га како са љубављу сади дрво. Очи су му сијале док се корен дрвета лагано упознавао са земљом. Следећа слика је како се нека мала деца пењу на маслину. Смех, граја, срећа. Љубав. Прве маслине су стигле тек касније.

Ово дрво је било само, није имало пријатеље. Њену тугу за слободом нико није схватао. Сваког дана гледала је у бродове који одлазе путем слободног мора. Сањала је о томе да и она једном исплови из луке. Испричала ми је како замишља да је на једном покретном острву са неком другом маслином. Гледала је у сунце и питала се одакле оно долази. Оно никад не мирује, обилази целу земаљску куглу. А шта је она? Стара маслина која није видела свет. Чуди се зашто је сви сликају. Зар је она нешто више од обичног дрвета? „Да, наравно, много више“, уверавао сам је. Дрво које лута по свачијим сновима. Лети свемиром као каква птица окупана сунцем. Она је својим потомцима причала о својој

прошлости, а они би убрзо почели да маштају о њој. Свемири су се сударали, љубав је покретала све.

Свако ће границе свог свемира исцртати својим жељама. Загрли сунчев зрак и буди сигуран да ће се отворити пред тобом читав спектар дугиних боја. Изабери своју и некоме обој дан осмехом. Ипак, свемир је довољно велики да се нико никада не осети усамљеним. Љубав се побринула за то.

Сергеј Јовић VII/2
ОШ „Стефан Немања“ Ниш

„Баш љубавна песма“

Да су се договориле у шуми виле
да најлепше увојке скроје
чини ми се опет не би сплеле
увојке косе лепе као твоје.

Да одлучи месец да из вала
отвори кристал најлепше боје
мило моје нема кристала
лепшег него што су очи твоје.

А пева ли славуј ил' шева
или још стотину птица пој
ни глас који најлепше пева
није ми лепши него глас твој.

Наталија Вујаковић А14

Вечнима

Хеј, ти, Вечни,
што у књизи овој живиш
и што ствараш свет далеки,
сасвим нови и прелепи,
а ни име моје не знаш,
а све тајне света знаш,
учиш и разоткриваш,
хвала ти!

Сликаш поља, људе, свет,
вилењаке, ружин цвет.
Приповетке, бајке ствараш
и са нама разговараш
заувек!

Откриваш нам срца немир
и живота нови свемир,
Дајеш савет како треба
и кроз живот и до неба.
На крилима књиге ове
долетиш нам и у снове.
Хвала ти!

Да знаш, Вечни, Уметниче,
посебан си Учитель
што од деце људе ствара,
што са свима разговара,
на читање наговара.
Хвала ти!

Сара Савић, III/1

Прехрамбено-хемијска школа Ниш

„Кишобран“

на улици сретох ану,

а био је кишни дан.

поздравих је.

упитах је:

„пошто ана кишобран? “

„скуп је много“, рече ана.

„пошто пола кишобрана?“

осмехом је лепа ана

разведрила пола неба:

„за двоје под кишобраном“,

она рече „љубав треба.“

ученик Лазар Јовановић А15

Љубав ме покреће

Твој снажни загрљај
Је звездана магла
Размућеног отрова
Твоје небо плаве зенице
Крију ноћне звезде
Беле патуљке ил' црне рупе?
Још увек не знам
Но ко свемирски гњурац
Што се предаје мраку
Предајем теби сваку
Моју мисао и покрет
Да ме златом извезеш
Ил' ко свемир све – поједеш!

Бела сукња
Лепрша на ветру
Кожна јакна
Чврсто уз твоје тело
Буди незнано узбуђење
Поредим те са звездама
Али не белим тачкицама неба
Већ бурним лоптама
Од ватре и експлозија
Владарима вечног неба
Дубоког свемира
А ти као и звезде

Сад далеко си
На трави где сам ти држао руку
Увек има росе
Од моје туге
Гледам исте звезде
Као и ти
Али оне су ми
Само жарки подсетник

Лука Ћирић III/1
Филолошка гимназија Београд

Љубав ме покреће

Љубав јој је увек представљала универзалан појам; волела је све битно и небитно, јер се све подразумевало. А онда, одједном, нешто више.

Љубав је изненада имала смисао. Није представљала било кога или било шта. Представљала је особе и осећања која се за њих везују. Почела је да буде сигурна у то да је створена да нађе неког свог, да је њена свака животна одлука директно утицала на одређен моменат када је срела особу која је ту, на том месту, само за њу. Тај неко је у њој пробудио све што је дотад ћутало и стрпљиво чекало. Осетила је да је то оно што је ишчекивала и да више никад не мора да буде сама. Одједном је спремна на све; спремна да ризикује много ради оног осећаја где срце лупа као лудо, где очи цакле, где губи дах јер је баш то вредно сваког могућег губитка. Особа јој постаје склониште, и овде је званично нашла дом, јер јој сам дом представља особе у њему, никад место. И када тугује, не тугује сама, јер сада ту празнину у њој попуњава неко други, и сав њен терет више не носи на истрошеним леђима, већ га у рукама са неким придржава, и тиме га заувек чини лакшим. Схвата да љубав не може да се дефинише; њој, љубав је најкомплекснија и тиме најлепша постојећа творевина. Она мисли да је себично ако љубав постоји само на овој планети; себично да само ми можемо да волимо; а опет захвална што је она добила ту могућност. Није јој било јасно како љубав није болна, како је од свих чула да љубав мора да боли, да мора да научи да трпи И сузбија своја осећања, да буде дама са изузетним понашањем, да се учи да буде жена свога мужа; али са њим није стварала такву лажну слику. Са њим се смејала на сав глас, виђао је неочешљану и преморену, видео сваку њену ману и врлину; сваки њен излив беса када мисли

да се цео свет окренуо против ње; сваки осмех када види пса луталицу. Али каква год, свакако му је била најлепши део дана. Приметила је с временом да му је тешко да је гледа како плаче, а опет јој је без размишљања брисао сваку сузу са лица у тренуцима када се осећала као да све што ради, ради погрешно. Када је била на свом дну, знао је шта да каже да јој не притисне окидач, слушао је њене празне речи, слушао док је ћутала. Док је она гледала у звезде и није имала о чему да размишља од туге, он је гледао у њу и размишљао зашто гледа у звезде кад је лепша од њих. Никад је није пустио да се осећа усамљено, јер јој је још одавно обећао да више никад неће бити сама. У његовом гласу је пронашла спас, а мислила је да је спас далеко скривен од њених очију. Била је убеђена да је тешко пронаћи мир, а његов осмех је успео да је умири за мање од секунде. Са њим су сати пролазили брже од зимског ветра, али ни цела вечност не би била довољна да га се нагледа. Иако је тешко да се одвоји, ипак је највише од свега волела да га слуша. Радовала се да чује његове приче и по неколико пута, и да узбуђена испитује као да причу већ није чула, али је тонула када види посвећеност у његовом гласу. Мислио је да је тужна када је угледа замишљену током његове реченице, док је она уствари упијала сваки тренутак са њим и размишљала како људи мисле да савршенство не постоји, када га она јасно види испред себе.

Ја до дана данашњег уживам у свему што он говори и још увек ме његов осмех диже са дна. Љубав више никад није била универзалан појам. Љубав је за мене, он. А као таква, свакодневно ме покреће.

Vade et (non) cogita
(Трчи и (не) размишљај)

Иди, пођи, изађи из мрака,
Није иста душа свака
Зато потрчи, осети је, види како ум прихвата и спознаје
природу,
Било људску, било натуралну, било душу сродну.

Изађи, воли своје време овде проведено,
Неће те бити касније
Види свет и проживи живот за себе изванредно
Јер си себи потребна, кроз време то постаје све јасније и
јасније...

Потрчи, заволи, буну се док си овде,
Немаш времена да ти се биствовање и живот на глупости
своде,
Зато, пробај, заволи себе, труди се,
Учи о себи и о другима, да би била боља, јер тако може само
добра околина да те занесе.

Барем пробај, и то је много,
И немој према себи превише строго,
Прихвати грешке и поразе,
Потребне су борбе, па разрешења и тако уз мале паузе,
Припреме за велике таласе,
Који се тешко превазилазе и то уз добре компасе.

Таја Чуровић II/3

Наталија Станковић, ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

ИЗЛОЖБА
НАГРАЂЕНИХ РАДОВА

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Уна Сакић VI/2, ОШ „IV Краљевачки батаљон“, Краљево

ДРУЖЕЊЕ
СА ПИСЦИМА

„Дружење са писцима“

И у оквиру 4. Фестивала реализовано је „Дружење са писцима“. У овој активности учествовали су писци Стефан Митић Тићми, Виолета Јовић, Ивана Нешић и Елизабета Георгијев. „Дружење са писцима“ може се погледати на YouTube каналу и друштвеним мрежама Библиотеке.

Од 11. до 14. октобра 2022. године

**Народна библиотека
„Радоје Домановић“ у Лесковцу**

у оквиру 4. Фестивала дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“

организује

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Уторак, 11. 10. 2022.

12.00 сати

Стефан Митић

Среда, 12. 10. 2022.

17.00 сати

Виолета Јовић

Четвртак, 13. 10. 2022.

12.00 сати

Ивана Нешић

Петак, 14. 10. 2022.

12.00 сати

Елизабета Георгиев

Република Србија
Министарство културе
и информисања

Читаоница Библиотеке
Улаз слободан!

Уторак, 11. октобар 2022.
12.00 сати

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

4. Фестивал дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Стефан Митић

Читаоница Библиотеке
Улаз слободан!

Република Србија
Министарство културе
и информисања

Среда, 12. 10. 2022.
17.00 сати

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

4. Фестивал дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Виолета Јовић

Читаоница Библиотеке
Улаз слободан!

Република Србија
Министарство културе
и информисања

**Четвртак, 13. 10. 2022.
12.00 сати**

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

**4. Фестивал дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“**

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Ивана Нешић

**Читаоница Библиотеке
Улаз слободан!**

Петак, 14. 10. 2022.

12.00 сати

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

**4. Фестивал дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“**

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Елизабета Георгиев

**Читаоница Библиотеке
Улаз слободан!**

Република Србија
Министарство културе
и информисања

Кековић Николина VII/1, ОШ „Вожд Карађорђе“ Лесковац

РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ
4. ФЕСТИВАЛА
ДЕЧЈЕГ СТВАРАЛАШТВА

Реализоване радионице у оквиру 4. Фестивала дечјег стваралаштва

Библиотека у Лесковцу у оквиру Фестивала реализовала је радионице за децу и младе у матичној установи и свим огранцима Библиотеке.

На Дечјем одељењу одржане су две радионице под називом „Мејкерспејс библиотечки караван идеја“ са циљем да се деца упознају са савременом технологијом коју библиотекарски примењују у раду, са андроид апликацијом „Библиолик“, интерактивном таблом, 4D књигама, микроби-товима, роботима и дроном. Директорка Весна Илић овом приликом поздравила је децу. Водитељи радионица били су библиотекарски: Јадранка Јовић, Надица Стојановић, Димитрије Стајић, Драгана Маринковић, Сунчица Здравковић и Александар Јањић.

Једна радионица реализована је са ученицима ШОСО „11. октобар“. На радионици су ученици цртали свој доживљај Библиотеке.

Друга радионица одржана је са децом из вртића „Лане“.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранцима Библиотеке одржане су радионице под називом „И ја сам библиотекар“.

У огранку Библиотеке у Предејану учествовали су ученици шестог и седмог разреда ОШ „Аца Синадиновић“. Ученици су имали прилику да се опробају као библиотекар и да се упознају са радом библиотекара. Водитељ радионице библиотекар Лидија Станојевић.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У Грделици су учествовали ученици продуженог боравка ОШ „Десанка Максимовић“ у Грделици и учитељица Јелена Стаменковић. Водитељ радионице библиотекар Светлана Величковић.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Печењевцу деца су преузела улогу библиотекара и ближе се упознала са овом професијом. Циљ радионице био је да деца упознају начин рада са друге стране рачунара, а не само као корисници, што је њима било веома занимљиво. Водитељ радионице библиотекар Светлана Цветковић.

У Вучју су деца, наши највернији корисници, добила прилику да се нађу у улози библиотекара и упознају се са једним делом посла који обављају библиотекар, а то је директна и непосредна комуникација са корисницима у виду размене књига. Водитељ радионице библиотекар Јелена Стојановић и Евица Стевановић.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Брестовцу учествовала су деца из предшколског вртића у Брестовцу заједно са васпитачицом Мајом Смиљковић. Водитељ радионице библиотекар Сања Јевтић.

4. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

УМЕСТО ПОГОВОРА

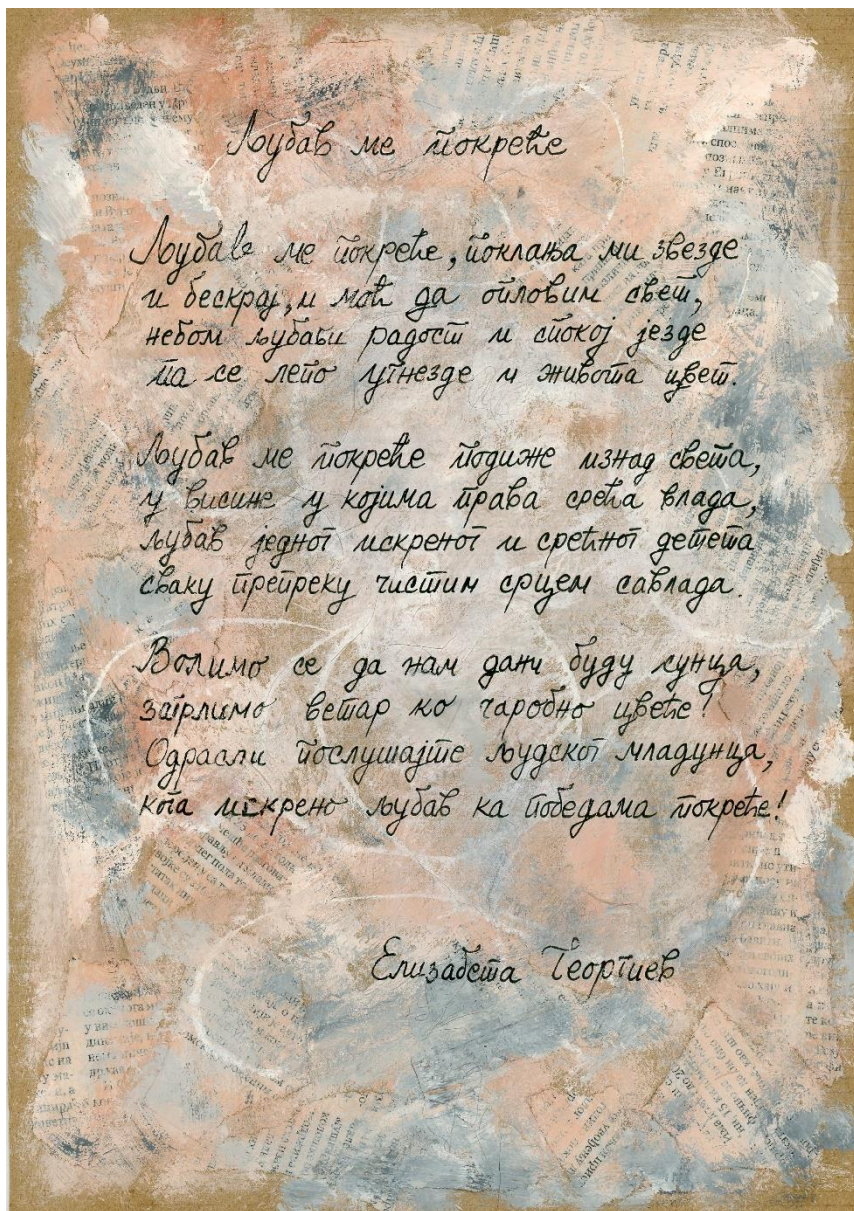
Љубав ме покреће

Љубав ме покреће, поклања ми звезде
и бескрај, и моћ да опловим свет,
небом љубави радост и спокој језде
па се лепо угнезде у живота цвет.

Љубав ме покреће, подиже изнад света,
у висине у којима права срећа влада,
љубав једног искреног и срећног детета
сваку препреку чистим срцем савлада.

Волимо се, да нам дани буду сунца,
загрлимо ветар ко чаробно цвеће!
Одрасли, послушајте људског младунца,
кога искрена љубав ка победама покреће!

Елизабета Георгиев

Уметник из школске клупе – „Лепота ће спасити свет“

*„Уметност није огледало које одражава свет,
већ чекић са којим га треба обликовати.“*

(Руски песник Владимир Владимирович Мајаковски, 1893.-1930.)

Давних осамдесетих година прошлог века, у једном малом месту постојала је библиотека. Дечак, основац, готово сваког дана је, током летњег распуста, од куће до библиотеке прелазео по три километра како би заменио, најпре школску лектуру за следећу школску годину а потом и књиге са одељења књижевности за децу. Како се то понављало а чланска карта бивала све попуњенија, старија госпођа Јованка, која је радила као библиотекарка, одлучила је да провери да ли он стварно чита те књиге па је почела да га, попут наставника српскохрватског језика, пропитује. Тако му је дала мотив да још пажљивије и детаљније обраћа пажњу на оно што прочита, и упамти то.

Читајући књиге, постајао је слободнији. И храбрији за сусрет са новом књигом и стварним светом око њега.

Готово четрдесет година касније, пружио му се прилика да чита и ужива читајући радове ученика из целе Србије, Црне Горе, Македоније... и на тај начин осети њихову слободу. Слободу која је настајала у њиховим срцима и коју су кроз песме показивали свима који су те песме прочитали.

Народна библиотека „Радоје Домановић“ из Лесковца, тако је, кроз пројекат „Уметник из школске клупе“ дала прилику талентованим уметницима и песницима, за освајање слободе писањем, лепом речју, стихом или сликом, а судећи према броју припелих и надасве успешних радова, млади уметници су је оберучке пригрлили. Остаје им само да је сачувају кроз неке нове песме, приче, цртеже и сусрете са стварним животом.

Време и свет у којем живимо пребрзо се мења, захваљујући медијима, паметним телефонима који деци омогућавају да

много раније спознају многе ствари у односу на генерације пре њих и баш због тога, конкурс Народне библиотеке „Радоје Домановић“ је један браник, један ниво заштите малих уметника, јер их позива да не гледају у огледало у коме виде одраз тог и таквог света, већ им кроз могућност да напишу и пошаљу свој цртеж или песму, даје чекић, који је поменуо Мајаковски, да на свој начин утичу на свет, обликујући га тако да буде лепши и бољи. Јер, да бисте нацртали цртеж, насликали слику, написали песму, потребно је да на тренутак укључите машту, интелигенцију и искористите таленат а то је већ један корак ка извојевању слободе. Слободе од мобилних телефона, профила на друштвеним мрежама и сличних ствари чији робови све више постајемо.

Давно је Пабло Пикасо, чувени сликар, казао: „Свако дете је уметник. Проблем је како да остане уметник када одрасте.“ Пројектом „Уметник из школске клупе“, Народна библиотека „Радоје Домановић“ из Лесковца, решила је део проблема, пруживши прилику малим уметницима да расту. До којих висина, не зависи само од њих нити од лесковачке библиотеке. Надајмо се да ће се појавити још сличних конкурса, да ће их имати све више, и да ће одрастање малих у велике уметнике ићи што брже.

Ко да мења овај свет на боље, ако не они који долазе. Да би га учинили бољим за себе.

Ако смо ми пропустили прилику, можда ће они то учинити. За себе – али и за нас, мало.

Хвала им што покушавају.

Зоран М. Јовановић

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА	5
РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА И ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА	7
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА.....	17
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ "ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА	21
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	23
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	31
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	35
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ УЧЕНИЦИ ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	45
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ УЧЕНИЦИ СРЕДЊИХ ШКОЛА	51
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“ УЧЕНИЦИ СРЕДЊИХ ШКОЛА	63
ИЗБОР ЛИКОВНИХ И ЛИТЕРАРНИХ РАДОВА НА КОНКУРСУ „ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ“	69
ИЗЛОЖБА НАГРАЂЕНИХ РАДОВА	109
ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА.....	113
РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ 4. ФЕСТИВАЛА ДЕЧЛЕГ СТВАРАЛАШТВА	121
ЉУБАВ МЕ ПОКРЕЋЕ Елизабета Георгијев.....	130
ЛЕПОТА ЋЕ СПАСИТИ СВЕТ Зоран М. Јовановић	132

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1-053.2(082.2)
73/76-053.2(084.12)

УМЕТНИК из школске клупе. Љубав ме покреће / [уредник Весна Илић]. - Лесковац : Народна библиотека "Радоје Домановић", 2022 (Ниш : Sven). - 134 стр. : илустр. ; 21 см. - (Едиција Уметник из школске клупе)

"Публикација је реализована у оквиру пројекта 4. Фестивал дејчег стваралаштва "Уметник из школске клупе"--> колофон. - Тираж 70. - Стр. 5-6: Уместо увода / Весна Илић. - Стр. 8-10 : Извештај жирија са литерарног конкурса / Биљана Мичић. - Стр. 11-12 : Извештај жирија са видео-конкурса о омиљеној књизи / Мирослав Лакобрија. - Стр. 13-15:Извештај жирија са ликовног конкурса / Иван Хаџи-Танчић. - Стр. 132-133: Уметник из школске клупе - "Лепота ће спасити свет" / Зоран М. Јовановић.

ISBN-978-86-80844-21-3 (картон)
COBISS.SR-ID 82167305